

partier i det svenska samhället, tack vare verkliga personligheter och duktiga medarbetare och attraherat allmänheten"...

För den som ändå inte förstår min ironi är det väl bäst att ändå omtala de flesta uppräknade äro borta och upplösta sedan länge tillbaka, även om de visst inte saknat folk av bästa kaliber. Äro borta MEN det "omöjliga Nordiska Rikspartiet" består som fast organisation idag som idag.

De grupperingar, som om möjligt av forskare och kartläggare idag betraktas som mera möjliga än Nordiska Rikspartiet, skulle falla som korthus om det imorgon dag skulle kungöras, att all invandring till vårt land skall upphöra och de flesta redan hitvandrade skickas hem. Precis som FNL-grupperna försvann när Vietnamkriget var slut skulle dessa grupper, som bygger sin existens på motståndet till invandringen upphöra, ty de kan ju inte gärna med ens kalla sig "nationalsocialistiska" fastän de gjort sitt bästa kopiera "det omöjliga NRP:s" programpunkter.

Forskare och kartläggare äro också så självgoda att tro sig veta när NRP varit som svagast och starkast. Jag sitter nog personligen ensam inne med den kunskapen och den stämmer föga med forskar/kartläggaruppgifter och klargörandet finns väl beskriven i mina båda minnesböcker och kort sagt kan jag intyga att NRP:s stabilitet i 1990-tal står sig gott i jämförelser med tider som varit.

**

Naturligtvis kan forskar- och kartläggartankarna i beskrivning av Nordiska Rikspartiet vara jämförelser med våra nationalsocialistiska föregångare eller det s.k. Lindholmspartiet, men då både haltar jämförelsen och är orättvis.

Före det nationalsocialistiska maktövertagandet i Tyskland 1933 levde de svenska NS - och fasciströrelserna i ett nummerärt litet fåtal, de visste inte ens om de skulle kalla sig "fascister" eller "nationalsocialister". (Källa Sven Olov Lindholms "Svensk Frihetskamp")

Med Hitlers maktövertagande i Tyskland kom uppsvinget och fortsatte precis i takt med det nationalsocialistiska Tysklands framgångar i fred som krig. Lindholm och alla "lindholmare" kan tala hur mycket de vill om att SSS var oberoende Tyskland och ingenting hade med "tysk nazism" att skaffa, ty VERKLIGHETEN talar om fakta. 1945, när Tyskland var krossat var också Lindholmspartiets saga all och kan i det tidsläget rättvisare jämföras med dagens Nordiska Riksparti, men då utfaller favören till NRP:s fördel.

Låt oss också komma ihåg, att Lindholmspartiets era inföll under en tidsperiod när nationalsocialismens företrädare varken kunde beskyllas för att gasat sex miljoner judar eller börjat andra världskriget m.m.

Det var inte någon svårighet att kalla folk varken till fyllda möteslokaler eller demonstrationer under hakkors- och vasafanorna.

Annat blev det efter 1945 och annan tidsperiod har Nordiska Rikspartiets kamp från 1956.

**

När undertecknad utgett NORDISK KAMP det första året kunde jag upplysa en f.d. lindholmare, Knut Andersson i Vellinge, på hans fråga om hur många prenumeranter tidningen fått. Svaret var ett 80-tal. Då utbrast Knut Andersson, "men då har Du ju nära på det dubbla mot vad Lindholm hade på "Den Svenske" när han lade ned tidning och parti 1950! Knut Andersson visste detta, ty han hade till efterträdaren tidningen "Krets Nytt" av Lindholm fått adresserna till de kvarvarande "Den Svenske-prenumeranterna".

Jag tvivlade i många år på denna uppgift, men några tiotal år senare kunde jag fråga Lindholm personligen om det var sant att "Den Svenske" bara hade ett 50-tal prenumeranter när han lät verksamheten upphöra 1950: "VAR DET SÅ MÅNGA" - utbrast Lindholm, - "JAG TRODDE DET BARA VAR ETT 30-TAL"..

Jag frågade Lindholm om hur många medlemmar det var i SSS? VAR NI TIOTUSEN MEDLEMMAR? Nej, nej, nej, ..utbrast Lindholm, "ALDRIG NÅGONSIN, jag vill minnas att vi vid ett tillfälle hade 10-tusen prenumeranter på SSS-vill, eller om det var på "Den Svenske", men då hade vi gått ut med provprenumerationsvärning av någon krona och detta antal kom inte alls som fasta läsare"...

Sådan uppriktig upplysning av Lindholm känns något bitter, inte i tanke på forskares eviga negativa och orättvisa utfall mot NRP i kontrast till SSS, men bitter i tanke på hur annorlunda det kunnat vara med den historiska svenska nationalsocialismen. I det i faksimil återgivna brevet från Lindholm till Furugård nämner han 15,000 "anhängare och därmed är det ju bevisat att partisplittringen var en katastrof som aldrig läktes.

Alltså säger oss faktasiffror att få av de s.k. "furugårdarna" gick över till Lindholmspartiet, när Furugård upplöste sin rörelse och uppmanade dem att göra det. De flesta stannade utanför och blev "partilösa" och många fler lämnade partiet när det bytte namn till SSS "Svensk Socialistisk Samling" och bytte hakkors mot Vasakarven.

**

DÖM INGEN OHÖRD är titeln på en liten skrift som Lindholm lät utge 1967. Men en som verkligen döms "ohörd" är som V.O. i sin recension ovan nämner - nämligen Birger Furugård. NRP vill därför göra en djupdykning i vårt digra originalarkiv, som säkert de flesta forskare må avundas vår tillgång. Bland originalfotografierna, anteckningarna och brevväxlingen 1930-tal mellan Birger Furugård och Sven Olov Lindholm är det inte att ta miste på Furugårds tillgivenhet gentemot Lindholm, TROTS att han var grundaren och ledaren av partiet. Brevet understryker ännu en gång hur onödig kuppen mot Furugård var. Lindholm hade fått överta hela partiet om han bara gett sig till tåls:

